

Črna gartroža

Lidija
Gačnik

GARTROŽA

*Vso noč boš pri meni,
ljubi moj,
da ti izpijem snežno kri.*

Imam črno gartrožo,
to noč te bom prebodla z njo.

Gartroža prečuden cvet,
moj ljubi mora v njej umret.

PUNČKA

Vse noči sem risala zvezde
na tvoje kože,
na snežne ceste.
Na nebu sem vezla belkast prt
za ono stran, za pomladni vrt.
Plesala sem ti po vekah iz ivja,
odpirala tvoje snežene žile.
Na tvojem telesu rožnati popki —
zdaj si ves moj,
sem sklepala roki.

Črna punčka na strehi sedi,
lepemu mrliču preštevava oči.

MALI PRINC Iz bakra vodi snežna gaz
na tvoje veke, mali princ.
Po njej tolpa mladih miši
plete bisernato sled.
V črnih kosmih nebo drsi
na tvoje zvezdnate oči.
In te pokriva z listjem cest,
na mojem srcu zledeni.

Počakaj, zlatolasi princ,
da ti izvotlim pogled.
Poplešem tja do črnih trav
in te rodim v zakleti svet.

NEŽNA GOSPA Črna dama
v naškrobljenih krilih
sloni ob oknu,
sanja o milem.

Že dolgo je v raju,
čez čelo mu pleše jata sinic,
drzni sprelet mu jemlje dih.
Na njegovem vratu
še sled njenih prstov,
temnikav odtis.
Žile so neme, iz njih je
v nočeh posrkala mlado, vročo kri.

O milem sanja,
v mraku šepeče zaljubljeni stih.
Saj pridem za tabo,
moj snežni princ.

VILINSKI KRALJ Na tvoje veke rišem oblake,
vsa nežna in voljna
ljubim te v mraku.

Na oknu gode vilinski kralj
 o ljubih dveh,
 ki sta šla v raj.
 Smehljaš se, ko roke spreminjam
 v veje, ko s črnim tušem
 ti kožo prepredam.
 Nežna glasba v sobi zveni,
 ko dvoje rok ti po vratu drsi.
 Potem si sežem v spreplet sinjine,
 na rjuho slikam rdeče violine.

v sobi mrak. vilinski kralj
 prepreda ljubimca
 z zvezdnatim prahom.

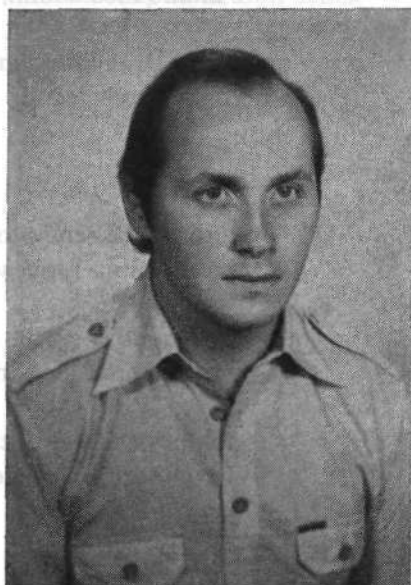
USPAVANKA Poljubi me,
 si šepnil vdano
 in mi odstrl mojo rano.

Z nebom sem ti razmaknila veke,
 drhtela v pregibih,
 v pajčevinastih spletih.
 V zvezdnih zasukih
 sem ti pila kri,
 tja v snežni čas,
 v bele reke dni.

Na jutro
 sem ti sklenila roké,
 zapela uspavanko v tvoje votle oči.

MRTVA Vsa iz jantarja je noč.
 ZVEZDA Ves iz gline stik teles.
 Tu med nama križan bog
 vsako noč preklinja v les.
 Na tvojih prsih mila smrt
 platno tke za paran svet.
 Pod trhlím križem
 sprevòd kosti
 ob glasbi gajžlanih dreves.

Nikogar na obisk več ni.
Vse tiho. Belo.
Skozme mrtva zvezda rosi

Milan
Vincetič

Atlantida

RAZGLED V niši žalnega stebrišča
lojenka z brado oskrbnika
ki s kavljem praska v lončevino
rodovnik, zakonik zločinov
natančen še, v slepopisu
kot zbeگان bog pod raševino

LIHI DNEVI Nad usti satanska pripeka
s podplatom v grušču, ki razpreda

o ženi, ki se mlačno neha
v lihih dneh, ko trni veja

o možu, ki se je nagleda
žareč v lice kakor tenja